

Rahha sai nüüd kohtu kätte antud ja mõl-
lemad suud su vastu mittu korda kohtu ees
üllekulatud ja wimaks otsuseks tehtud: „Kas
sa julged sedda ühhe wandega finnitada?“
küsis kohhus kaupmehhe käest — „Kas ka
tõeste 900 rubla ollid seal sees?“ — „Jah!“
wastas kaupmees. Nüüd ütles kohhus: „Tõsta
omma kässi ülles ja wannu!“ — Ja ta wan-
dus. — Selle järrel küsis kohhus mürisep-
pale, kas ta wõib selle peale wanduda, et ta
mitte enam ei olle leidnud kui 800 rubla.
Mürisep wastas: „Jah,“ ja wandus. Et
nüüd kohhus ülle wandumise enam kahtlasi
mõttid ei wõi piddada, finnitask siis mõllemate
wandumised tõeks nenda: et kaupmees wõida
nüüd ühte otsida, kes 900 rubla leidnud —
se ei olla mitte temma ommadus, ja waene
mürisep wõida omma leitud rahha pruukida,
kunni üks tulla, kes 800 rubla kautanud.

Ühhe warga ümberpöörmine, lapse palwe läbbi.

Ühhes linnas sai üht uut firrikut siis-
seõn-
nistud ja peeti ka selsammal korral laata, mis-
pärast siis küllast kõik rahwas seina olli tõt-
nud, ommale laadalt middagi siiseostma, rõõm-
sad ollema ja ka tantsuma. Küllas olli nüüd
üksna waike aasi, egga olnud ühte ainust in-
nimest küsagil nähha likuwad; ei kipsu egga
kapsu kuulda. Sure pärna al, kus muido
igga õhto nored mehed koos istusid ja rõõm-
saste laulsid, ei olnud tänna mitte lehhe kab-
binadki kuulda; muud kui üllal puu otsas lau-
lis üks linnuke tärsaselt weel omma õhtu laulu.

Pimmedus olli jubba käes, ja läks kord
korralt ikka pimmedamaks ja ilm jäi enam
soiku; ja kui lauljad linnud jubba kõik pees-
desse ollid lainud, tullid nahhiirid omma ur-
gastest wälja ja lendasid wirr ja warr läbbi
õhtu tuledhhu.